

РЕШЕНИЕ

№ 2509

гр. София, 15.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 25.03.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **739** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.40, ал.1 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ във връзка с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на М. П. К. срещу Решение № Р-ЗДОИ-1 от 10.01.2022г. на главен архитект на Столична община.

Жалбоподателят твърди, че постановеният акт е неправилен и необоснован, а търсената със заявлението информация е обществена по см. на чл.2 ал.1 и чл.11 от ЗДОИ, като отказът за предоставянето ѝ противоречи на целта на закона. Налице бил и надделващ обществен интерес, който не можел да се ограничава на основание чл.13, ал.4 от ЗДОИ. Излага, че на основание чл.13, ал.3 от ЗДОИ, ограничението по ал.2, т.1 /ако въобще има такова/ не трябва да се прилага, поради изтичане на повече от две години от създаване на информацията.

В проведеното открито съдебно заседание на 25.03.2022г. жалбоподателят се представлява от адв. А. С., който моли да бъде отменен оспорения акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Претендира и присъждане на направените по делото разноски в размер на сумата от 610.00 лева.

Ответникът- главен архитект на Столична община, чрез процесуалният си представител юрк. М. З. оспорва жалбата. По същество излага, че решението е законосъобразен акт, постановен в съответствие с нормите на материалния закон. Заявено е искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение и е направено възражение за прекомерност на адвокатския хонорар, заплатен от М. П. К..

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител, който да даде заключение по основателността на жалбата.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл.235 ал.2 ГПК във вр.чл.144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е било образувано по подадено писмено заявление вх. № САГ21-ОИ94-170/2/29.12.2021г. /вх. № СОА21-ЕВ01-788/26.12.2021г./ от М. П. К. до главен архитект на Столична община с искане да ѝ бъде предоставена по електронен път следната обществена информация:

1. Заповед за допускане да се изработи проект за изменение на действащия план за регулация и застрояване на местност „Л.- I част“ и местност „Л.- II част“ в обхват: [улица], [улица], [улица] и второстепенни улици, прилежащи на подробно изброени квартали и конкретни осови точки.

2. Цялата административна преписка по издаване на заповедта по т.1, в.т.ч. предложението на кмета на Столична община, район „Л.“, протоколи на ОЕСУТ, графичната част към заповедта.

3. Засяга ли издадената заповед по т.1 площта и отреждането на градинката „С. М.“, предвидено ли е през нея да минава улица?

4. Заповед за одобряване на предложения проект за изменение на ПУП-ПРЗ.

5. Копие от писмо изх. № САГ17-ТП00-248/17.07.2017г.

6. Протокол на ОЕСУТ № ЕС-Г-59/25.07.2017г. и извлечение от решение по т.9 от него.

7. Скица към предложението за изменение на ПУП-ПРЗ от кмета на Столична община, район „Л.“ и текста на предложението.

С оспореното Решение № Р-ЗДОИ-1 от 10.01.2022г. главен архитект на Столична община е предоставил информация на жалбоподателката в следния смисъл:

1. Издадена е Заповед № РА50-527/10.08.2017г. на главен архитект на СО, с която се допуска да се изработи служебно проект за изменение на план за регулация и застрояване /ПРЗ/ в конкретно посочения териториален обхват. Тази заповед е била публикувана на интернет сайта на Н., раздел „Регистри“, категория „Градоустройствени заповеди“.

2. Протокол № ЕС-Г-59/25.07.2017г. на ОЕСУТ за разглеждане на искане на кмета на СО, район „Л.“ с вх. № САГ17-ГР00-1524/13.07.2017г. за разширение на изменение на действащите ПУП- ПРЗ на част от местност „Л. I-ва част“ и местност „Л. II-ра част“ също е публикуван на интернет страницата на Н., раздел „Експертен съвет“, категория „Протоколи от ОЕСУТ“.

3. На интернет страницата на Н., раздел „Устройствени планове“, категория „Подробни устройствени планове“ са публикувани изменение на ПР за части от [улица] и [улица] и прилежащите им квартали по действащия регулационен план на местност „Л. II-ра част“, одобрен със Заповед № РД-09-50-149/17.03.1999г. и на местност „Л.“, одобрен със Заповед № РД-09-50-739/28.12.1994г., както и изменение на план за регулация на местност „Л. I-ва част“, одобрен със Заповед № РД-09-50-149/17.03.1999г.

Ответната страна е отказала да предостави на искателя писмо № САГ17-ТП00-248/17.07.2017г., както и всички писмени доказателства, които се съдържат в административната преписка № САГ20-ГР00-136/2020г., защото това представлявало вътрешно-служебна информация, същата не представлявала

обществена информация по см. на чл.2, ал.1 от ЗДОИ. Отказът е постановен на правно основание чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, защото търсената информация била свързана с оперативната подготовка на актовете и нямала самостоятелно значение /менния, препоръки, становища, консултации/, тъй като включвала информация, която се събира, създава и съхранява по повод дейността на администрацията.

Относно компетентността на издателя на акта по делото са представени Заповед № СОА17-РД09-1027/20.11.2017г. и Заповед № СОА19-РД09-1412/11.10.2019г. на кмета на Столична община.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град обуславя следните правни изводи:

Жалбата е допустима като депозирана в законоустановения за това срок, от лице, което има правен интерес от оспорването /чл.147 АПК/, доколкото процесният отказ е постановен по подадено от М. П. К. заявление по реда на ЗДОИ /чл. 40, ал. 1 във връзка с чл. 4 от с.з./.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Столична община е задължен субект по чл.3 ал.1 ЗДОИ, който следва да се произнесе по така подаденото заявление, като осигури достъп до обществена информация, която се създава или се съхранява от него.

Насрещно на това задължение е правото на гражданите да изискат информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес, освен ако информацията не е държавна или друга защитена от закона тайна или не засяга чужди права /чл. 41 от Конституцията на Република България/. Осъществяването на това право не може да бъде насочено срещу правата и доброто име на другите граждани, както и срещу националната сигурност, обществения ред, народното здраве и морала.

Съгласно Решение № 7 от 4 април 1996г. по к.д. № 1 от 1996г. на КС на РБ: „правото да се търси, получава и разпространява информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията принадлежи на всеки - физически и юридически лица, и защитава както интереса на личността, така и интереса на обществото да бъдат информирани. От друга страна, чл. 41, ал. 2 от Конституцията гарантира на гражданите достъп до информация от държавен орган или учреждение по въпроси, които представляват за тях законен интерес. /.../ Правото да се търси и получава информация по чл. 41, ал. 1 от Конституцията обхваща задължението на държавните органи да осигуряват достъп до общественозначима информация. Съдържанието на това задължение подлежи на определяне по законодателен път. То включва задължение на държавните органи да публикуват официална информация, както и задължение да се осигурява достъп до източници на информация. Неговото ограничаване на основанията, посочени в изр. 2, изисква установяване по законодателен път на обстоятелствата, които се отнасят до съображения за национална сигурност или защита на обществения ред. Това се отнася и до основанията, на които може да бъде отказвана информация на гражданите от страна на държавни органи или учреждения съгласно чл. 41, ал. 2 от Конституцията. Правото, установено в тази разпоредба е лично. То се свързва с обоснован законен интерес на гражданите, а ограничаването му - със създаването на законова регламентация на хипотезите, в които информацията съставлява държавна тайна или друга тайна, за която съществуват предвидени от закона основания за опазването ѝ“.

Съгласно чл. 2, ал. 1 от ЗДОИ обществена информация е всяка информация, свързана с обществения живот в Република България и даваща възможност на

гражданите да си съставят собствено мнение относно дейността на задължените по закона субекти. Следователно обществена информация съставляват всички данни относно обществения живот, съдържащи се в документи и други материални носители на данни, създавани, получавани или съхранявани от задължения субект. В случая потърсената и отказана информация има характера на обществена такава, тъй като е свързана с обществения живот в страната. С оглед търсената от М. П. К. информация се установи, че тя е и служебна - която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл. 11 във връзка с чл. 9, ал. 1 от ЗДОИ/. Достъпът до служебна обществена информация е свободен и може да бъде ограничен в изрично изброените в чл. 13, ал. 2 от ЗДОИ хипотези в двугодишен срок от създаването ѝ /чл.13, ал.3 от ЗДОИ/.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗДОИ основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация е налице, когато: исканата информация е класифицирана информация или друга защитена тайна в случаите, предвидени със закон /чл. 7, ал. 1 и чл. 9, ал. 2 от с.з./, както и в случаите по чл. 13, ал. 2 от с.з.– когато информацията е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение (мнения и препоръки, изготвени от или за органа, становища и консултации) и/или съдържа мнения и позиции във връзка с настоящи или предстоящи преговори, водени от органа или от негово име, както и сведения, свързани с тях, и е подготвена от администрациите на съответните органи; достъпът засяга интересите на трето лице и то изрично е отказало предоставяне на исканата обществена информация, освен в случаите на надделяващ обществен интерес; исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Административният орган е изследвал предпоставките по смисъла на чл.37, ал.1, т.1 от ЗДОИ във вр.чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ, като според него е налице визираното в закона ограничение, защото исканата информация няма самостоятелно значение.

Този аргумент на ответника е неправилен и изведен в противоречие с нормата на материалния закон. Поисканата обществена информация, съдържаща се в текста на предложението на кмета на Столична община, район „Л.“ /вх. № САГ17-ГР00-1524/13.07.2017г./, графичната част към него, съдържанието на протокола на ОЕСУТ от 25.07.2017г. /в частта по т.9/, графичната част към Заповед № РА50-527/10.08.2017г. на главен архитект на Столична община, се отнася до сезиране на органа, образуване на производството, извършените в хода на същото процесуални действия и др. За да си състави мнение жалбоподателят дали са спазени разписаните в нормите на чл.124-чл.136 от ЗУТ правила, е безусловно необходимо да се запознае с приложените в административната преписка документи. Освен това, жалбоподателката не е получила никаква информация дали е издаден акт- заповед за одобряване на изменение на ПУП-ПРЗ в конкретния териториален обват. Касае се за административен акт със самостоятелно значение, който пряко и непосредствено може да засегне вещни права на лицата по чл.131, ал.2 от ЗУТ. Събраните във висящото производство писмени доказателства, в.т.ч. и проведени съгласувателни процедури по чл.128, ал.6 от ЗУТ, също представляват такива с отделно /независимо/ правно значение и под никаква форма не могат да се определят като мнения, становища, анализи, доклади, справки и т.н, които имат несамостоятелно значение. Напротив касае се за актове, които се постановяват при изпълнение на нормативно установени правомощия на органите на местно управление. Издаването на този вид

административни актове по ЗУТ е регламентирана от законодателя дейност свързана с устройство на територията /изменение на устройствени планове/, като за да се извърши контрол, в.т.ч. и подаване на възражения по чл.128, ал.5 от ЗУТ или жалба до съда, всеки заинтересован гражданин има право да се информира относно взетите управленски решения и да си състави мнение за тяхната обосновааност, целесъобразност и законосъобразност.

Съгласно чл.13, ал.3 от ЗДОИ „ограничението по ал. 2 не може да се прилага след изтичане на 2 години от създаването на такава информация“. В настоящия случай, заповедта за допускане изменение на действащия план за регулация и застрояване на местност „Л. I-ва“ и местност „Л. II-ра част“ е издадена на 10.08.2017г., заседанието на ОЕСУТ е проведено на 25.07.2017г., предложението на кмета на Столична община, район „Л.“ е от 13.07.2017г., поради което към момента на подаване на заявлението /26.12.2021г./, към момента на издаване на решението /10.01.2022г./ и към настоящия момент, определеният от законодателя срок за съществуване на ограничението по чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ е изтекъл и търсената информация следва да се предостави в пълен обем.

Освен, че исканата информация е с отделно и независимо правно значение, ответната страна не е съобщила при произнасянето си и разпоредбата на чл.13, ал.4 от ЗДОИ, според която „достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес“.

В оспореното решение няма никакви аргументи относно наличието или липсата на надделяващ обществен интерес по смисъла на § 1, т. 6 ДР на ЗДОИ, касаещ приложението на чл. 13, ал.4 ЗДОИ, при съществуването на който се предоставя исканата обществена информация. Преценката на лице ли е или не надделяващ обществен интерес е елемент от фактическия състав на хипотезата по чл. 13, ал.4 ЗДОИ и без излагането на фактически и правни основания за този релевантен юридически факт, органът не е изпълнил задължението си по чл. 38 ЗДОИ.

Съгласно §1, т.6 от ДР на ЗДОИ "надделяващ обществен интерес" е налице, когато чрез исканата информация се цели разкриване на корупция и на злоупотреба с власт, повишаване на прозрачността и отчетността на субектите по чл. 3. До доказване на противното обществен интерес от разкриването е налице, когато информацията улеснява прозрачността и отчетността на субектите относно вземаните от тях решения; гарантира законосъобразното и целесъобразното изпълнение на законовите им задължения; разкрива лошо управление на държавно или общинско имущество или други незаконнообразни или нецелесъобразни действия или бездействия на административни органи и длъжностни лица в съответните администрации, с които се засягат държавни или обществени интереси, права или законни интереси на други лица; когато е свързана със страните, подизпълнителите, предмета, цената, правата и задълженията, условията, сроковете, санкциите, определени в договори, по които едната страна е задължен субект.

Липсата на анализ и несъобразяване с посочените правни норми, респ. липсата на конкретни и ясни мотиви, оборващи презумпцията по § 1, т.6 от ДР на ЗДОИ, представляват самостоятелно основание за отмяна на оспорения отказ. Презумпцията за съществуването на обществения интерес означава предварително приемане на нещо за вярно до доказване на противното. По тази причина позоваващият се на този текст не е длъжен да доказва съществуването на обществен интерес /чл. 14, ал. 2, т. 3 от ЗДОИ/. Онзи, който твърди обратното, е длъжен да го докаже, което в случая не е

изпълнено от ответната страна.

Съгласно разпоредбата на чл.13, ал.1 от ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен с изключение на случаите, уредени посочената ал. 2 на същата норма. Същата предвижда възможност за ограничаване на достъпа до такава информация, когато тя е свързана с оперативната подготовка на актовете на органите и няма самостоятелно значение. Поисканата от жалбоподателя информация обаче не попада в обхвата на посоченото ограничение / чл.13, ал.2, т.1 от ЗДОИ/, тя е служебна обществена информация по см. на чл.11 от ЗДОИ и следва да бъде предоставена от задължения субект. Изрично чл.13, ал.4 от ЗДОИ предвижда, че достъпът до служебна обществена информация не може да се ограничава при наличие на надделяващ обществен интерес, като задължение на органа е да извърши преценка за наличието на такъв интерес, което в случая не е направено.

По изложените съображения, съдът заключава, че подадената жалба е основателна и доказана и следва да бъде уважена, а решението от 10.01.2022г. на главен архитект на Столична община отменено, защото е издадено в противоречие с материалния закон и неговата цел /чл. 146 т.4 и т.5 от АПК/. На основание чл. 41, ал. 1 от ЗДОИ административният орган дължи ново произнасяне по заявлението и предоставяне на търсената информация в пълен обем, като следва да бъде спазен и срокът по чл. 28, ал. 1 от ЗДОИ.

Развитите в обстоятелствената част на жалбата твърдения и съображения се споделят изцяло от съда, който ги намира за основателни и извежда своите окончателни правни изводи при прилагане на правилата за разпределение на доказателствената тежест в процеса по смисъла на чл. 170, ал. 1 от АПК, защото ответникът не доказва съществуването на фактическото основание, посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали за неговото постановяване, за да настъпят разпоредените с издаването му неблагоприятни за оспорващата страна последици.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК в полза на М. П. К. следва да бъдат възстановени направените от нея разноски в процеса, които са доказани в размер на сумата от 610.00 лева. Заплатеното възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв. А. С. по договор за правна защита и съдействие № 0930834/21.03.2022г. е в минимален размер от 600.00 лева, съгласно чл.8, ал.3 във вр. §2а от Наредба № 1/09.07.2004г. на Висшия адвокатски съвет.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, чл. 173, ал. 2 и чл. 174 от АПК, *Административен съд София-град*, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на М. П. К., **Решение № Р-ЗДОИ-1** от **10.01.2022г.** на главен архитект на Столична община, *като:*

ВРЪЩА административната преписка вх. № **СОА21-ЕВ01-788/26.12.2021г.** на главен архитект на Столична община за предоставяне на информацията, съгласно мотивите на настоящото решение.

ОПРЕДЕЛЯ 14 /четирнадесет/ дневен срок за произнасяне, който започва да тече от момента на влизане на съдебното решение в законна сила.

ОСЪЖДА Столична община с адрес: [населено място], [улица] да заплати на М. П. К. ЕГН [ЕГН] от [населено място], район „Л.“, [улица], ет.3 сумата от 610.00 /шестотин и десет/ лева на основание чл.143, ал.1 от АПК.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.40, ал.3 от ЗДОИ.

Съдия: